

OSLO
NYE
Central Teatret

Hos oss får du bestilt og kjøpt billetter til Oslo Nye Teater og Centralteatret

Tanum, Karl Johan.

Mandag 10-17.
Tirsdag-onsdag-fredag
9-17. Torsdag 9-18.
Lørdag 10-15.
Tlf. 11 02 80/11 06 65.

Teater- sentralen, Youngstorget.

Mandag-fredag 9-15.30.
Torsdag 9-17.
Lørdag stengt.
Tlf. 41 85 60.

Oslo Konserthus, Vika.

Mandag-fredag 12-20.
Lørdag 10-13.
Tlf. 20 93 33,
mandag-fredag etter 15.

Chateau Neuf, Majorstuen.

Mandag-tirsdag 9-16.
Onsdag-lørdag 9-18.30.
Tlf. 69 31 54/60 54 24.

Kleve's, Løkketangen i Sandvika.

Mandag-fredag 9-17.
Torsdag 9-19.
Lørdag 9-14.
Tlf. 54 70 08.

Akershus Amtstidende, Drøbak.

Mandag-fredag 8-17.
Lørdag 10-13.
Tlf. 93 06 60.

Avissentret Bragernes torg Drammen

Tlf. (03) 89 22 80

Grieghallen, Bergen.

Mandag-onsdag 10-16.30.
Torsdag-fredag 10-19.30.
Lørdag 10-13.
Tlf. (05) 31 31 04/
31 09 54 etter 12.

**Komedie av Jan Ericson i samarbeid med Eva Persson,
Jarl Lindahl og Peter Storm.**

Oversatt av Svein Selvig

Regi: MARTIN NORDAL

Scenografi: PER HORN

Kostymer: TRUDE BERGH

Lyd-design: ERLING JØRGENSEN/MARTIN NORDAL

I ROLLENE:

K.B. Brunell, varehus-sjef - KNUT M. HANSSON
Terje Nilsen, førsteselger i sports avd. - PER LILLO-STENBERG
Einar Dahl, lagerarbeider - GARD ØYEN
(Stemmen: Sidsel Ryen.)

Inspisient - Tom Andersen
Sufflør - Didi Stig

**Forestillingen spilles
uten pause**

Martin Nordal

- iscenesetteren av «HERRER», er født i Oslo for 44 år siden, men har levet det meste av sitt voksne liv i England og USA.

Hans utdannelse stammer fra New College of Speech and Drama i London, fra Royal Academy of Music and Guildhall School of Music and Drama. I dag er Nordal medlem av Britisk Drama League og har diplom i Dramatic Art fra London University.

Martin Nordal begynte sin kunstneriske karriere både som sceneinstruktør og pedagog i det britiske undervisningsvesen. Han har videre vært gjesteinstruktør på skandinaviske scener og hatt mange og ulike oppdrag i USA, bl.a. ved Kennedy Centeret i Washington. Nordal var med på å starte og være kunstnerisk leder for Echo Stage Company i New York, som i flere år har satt opp nyere engelsk og skandinavisk dramatik. Som pedagog har han vært tilknyttet bl.a. New York University og Columbia.

Blant hans mange oppsetninger på forskjellige amerikanske scener er «Gjengangere», «En sommernattsdrøm», «Rosmersholm», «Glassmenasjeriet», «Godspell», «Lille Eyolf». På universiteter og akademier har Nordal presentert «Hedda Gabler», «Trettendagskvelden», «Seks personer søker en forfatter» blant en lang rekke andre stykker.

Etter oppsetningen av «HERRER» har Martin Nordal gitt seg i kast med innstuderingen av «Alice lengter tilbake», et nytt stykke av Tor Åge Bringsværd. Det skal spilles på Det Norske Teatret.

- Kvalitet og gode tilbud på Oslo-teatrene

- Kveldens forestilling har både brodd og samfunns satire. Tre forskjellige mennesker havner i en ekstrem situasjon og vi opplever deres reaksjoner og ulike forhold til hverandre i løpet av få døgn. Når de forlater hverandre, går de akkurat som de kom inn.

Ordene er Martin Nordals - iscenesetteren av «HERRER». Mange års arbeid i engelsk og amerikansk teater har gitt ham rik erfaring, og det har ikke unngått at han har gjort sine observasjoner av norsk teaterliv.

- Når jeg ser hva Oslo-teatrene byr på, syns jeg at hovedstaden har et godt tilbud. Her spilles komedier, musicals og nyoppsetninger av klassikerne, ja, tilogmed verdenspremiere på Ibsens «Keiser og Galileer»! Med et så sikkert arbeidsmiljø som institusjonsteatrene har, kan det spilles forestillinger som ikke nødvendigvis betinger kassasuksesser. I USA f.eks. må man tenke i penger. Ingen ønsker å slå seg selv konkurs lenger!

Men selvfølgelig savner man den nyskrevne dramatikken slik som i alle andre land. Den er simpelthen nødvendig å spille for at utviklingen skal fortsette.

Om den generelle teaterstandard i sin fødeby har han dette å si:

- Kvaliteten er generelt sett høy, den er sikker. Det skyldes nok mye de rolige arbeidsforholdene, at de som jobber med teater har tid til stoffet uten å ha et enormt press på seg. Ta f.eks. den tekniske siden av en forestilling. Jeg har aldri hatt en prøvetid, der det tekniske apparatet har støttet så sterkt opp om innstuderingen med

en stab som stadig ivrer for å yte instruktøren og skuespillerne hjelp og service. Tenk bare å ha en sufflør i hele prøvetiden, og den luksus det nesten er å få hele dekorasjonen satt opp til hver prøve. Slikt forekommer ikke i utlandet! Jeg er virkelig imponert!

Martin Nordal mener at skuespillerne på institusjonsteatrene er privilegerte med sine kontraktsforhold. Men det kan virke noe søvndyssende midt i all tryggheten.

- I fremtiden tror jeg nok at teatrene også bør gi større plass til frilance-skuespillere, også for å styrke konkurranseforholdet. De har også rett til å kunne leve av sin kunst! Slik situasjonen er i dag har de nesten ingen sjanse til å delta aktivt på scenene i Norge. Og så dette: det må gis større muligheter til at de faste teatrene kan utveksle skuespillere for å skjerpe og høyne kvaliteten.

Stimulerende ville det også være om teatrene åpnet adgang til at skuespillere fikk anledning til å prøve i enkelte roller de kanskje har lyst på å spille i. Altså at man arrangerer såkalte «auditions», der sjefer og instruktører får anledning til å vurdere.

Martin Nordals nære tilknytning til engelsk og amerikanske teater begynte i en periode, da man kan si at det skjedde en «teatrets gjenfødelse».

Nye dramatikere, iscenesettere, scenografer og skuespillere i England kom fra den såkalte arbeiderkulturen og satte sitt umiskjennelige preg på teaterlivet. De hadde med seg en arv, en realisme, som var ganske fremmed for mange teatergjengere i den borgerlige middelklasse. Det har vært en fin injeksjon for teaterlivet, sier Martin Nordal.

Klaustrofobi

(latinsk *claustrum*, stengsel, og gresk *phobos*, sykkelig frykt)

er en menneskelig tilstand, en sykkelig skrekk for lukkede rom:

Eksempler: heiser, kinoer, korridorer, offentlige transportmidler, båtkahytter skaper angstvekkende situasjoner. Klaustrofobe nevroser kan derfor virke sterkt funksjonshemmende for de som lider under dem og utløse mentale forstyrrelser. Slike nevroser kan behandles, dvs. angstreaksjonene søkes bevisst erstattet med behagelige inntrykk knyttet til den truende situasjon.

For et menneske

som har fått sitt første angstanfall i en spesiell sosial situasjon, i en buss, en kø, på en fest eller liknende blir denne situasjonen ofte spesielt ladet. Det igjen å plassere seg i en slik situasjon fører med seg redsel for å miste kontrollen og dumme seg ut eller svime av, i forbindelse med et nytt angstanfall.

Fobiske symptomer

opptrer gjerne i 18–25 årsalderen og er særlig hyppige hos unge kvinner. De fobiske reaksjoner man møter i klinisk praksis er som regel nokså plagsomme og invalidiserende for pasienten. Den fobiske pasient som kommer til lege eller psykiater, har ofte en rekke fobier, slik at man kan snakke om en frykt- eller angstgeneralisering. Bare i sjeldne tilfeller møter man bestemte fobier som isolerte psykiske fenomener. Ved nærmere undersøkelser finner man oftest at pasienten f.eks. ikke har bare plassangst, men også er engstelig for å gå ut og for å være alene. Og likevel er alle disse fobiene bare toppen av isberget. Under behandlingen kommer det gjerne fram at pasienten er umoden og avhengig, med en generell angst for å leve og plages av mutthet og hodepine. Man oppdager kanskje videre at pasienten er redd for å hevde seg og redd for å vise følelser overhodet, og det som til å begynne med fortonte seg som et enkelt plassangstsymptom, viser seg å være ett av mange symptomer på en personlighetsforstyrrelse.

De vanligste fobier

synes å være angst for å bevege seg utendørs alene, for åpne plasser, angst for å være alene og angst for lukkede rom.

Agorafobien ytrer seg ved at pasienten opplever angst når han eller hun går alene på gaten eller må krysse en åpen plass. Pasienten kan i begynnelsen klage over svimmelhet, men ved nøyere utspørring kommer det fram at pasientens svimmelhet har preg av usikkerhet med følelse av at underlaget svikter.

Pasienten er ikke svimmel som i en karusell. Ofte kan dette ytre seg som bevisshetsangst. Det er forresten vanlig at mange fobikere generelt klager over svimmelhet og angst for å besvime. Andre får direkte angstanfall med kvalme og skjelving dersom de eksponeres for den fobiske situasjon eller det fobiske objekt. Psykologisk sett er fordelene ved fobien at pasienten kan kontrollere sin angst ved å unngå de truende objekter og situasjoner.

Hvorfor pasienten

blir engstelig for bestemte situasjoner og objekter er ikke alltid lett å klargjøre, men ofte har det sammenheng med den symbolske betydning. Å være alene hjemme kan utløse angst fordi det signaliserer ensomhet og det å bli latt alene. Å være alene på gaten kan for enkelte individer bety å være i en situasjon der man lett kan falle, i både bokstavelig og moralsk forstand. Det å gå ut alene kan symbolisere løsrivning fra hjem eller ekteskap. Pasienten vil egentlig gå alene (bryte ut av ekteskapet) fordi hun ikke er glad i sin mann, eller fordi hun ikke vil påta seg ansvar som husmor. For andre kan det å gå alene ute bety å være borte fra den man følelsesmessig pleier å støtte seg til. Man ser da også ofte at mange fobiske pasienter som særlig er engstelige for å gå alene på gaten, er svært avhengige av mor eller ektefelle. Noen agorafobe vil, hvis de ikke er gift, stadig være på jakt etter en å falle om halsen på, fordi de ikke stoler på seg selv og sin evne til å stå alene.

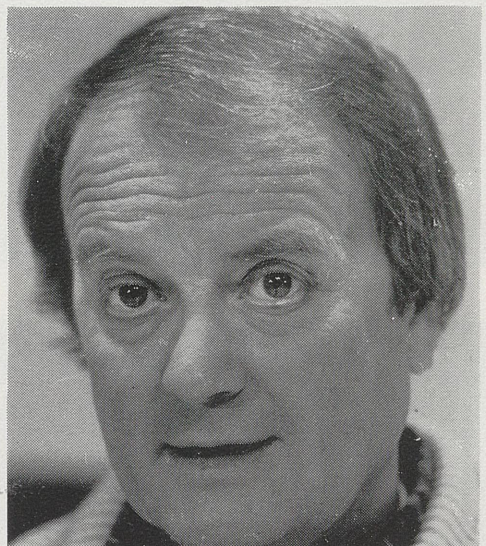
KNUT M. HANSSON

— Klaustrofobi, ja, det skal jeg hilse og si at jeg har vært plaget av hele livet, og det ble sannelig ikke noe bedre under krigsårene, da jeg satt innesperret. Først på Vollan i Trondheim, så Møllergaten 19, Grini og tilslutt to år i Sachsenhausen i Tyskland. I 6 måneder satt jeg i enecelle med de strengeste sikkerhetstiltak. Ingenting å lese, ingenting å foreta seg. Denne innestengte følelsen opplevde jeg forresten for noen uker siden her i Centralteatret. Etter en sen prøve ble jeg stengt inne mellom de to ytterdørene, men her var hellet med meg; det hang nemlig en telefon i mellomgangen. Jeg fikk ringt hjem til min kone, som ordnet det slik at en kom og låste meg ut.

PER LILLO-STENBERG

— Jeg fikk merke at jeg hadde klaustrofobi, da jeg tjenestegjorde i Garden. Under en øvelse skulle vi krype i en jordhule, hvor det hverken var dagslys foran eller bak. Og så var det nesten ikke noe plass over hodet midt engang. Du merket støvlene til han foran deg og hjelmen til han bak deg med full oppakning. Hullet vi kravlet gjennom var sånn hundre meter langt. Da fikk jeg føle hva det er å ha klaustrofobi. Jeg kan ikke si at jeg ble direkte redd, men det var veldig ubehagelig. Ingen svimmelhetsfølelse, men det vokste en indre panikk i meg som jeg aldri glemmer. Trodde ikke det ville være mulig å komme ut noen gang.

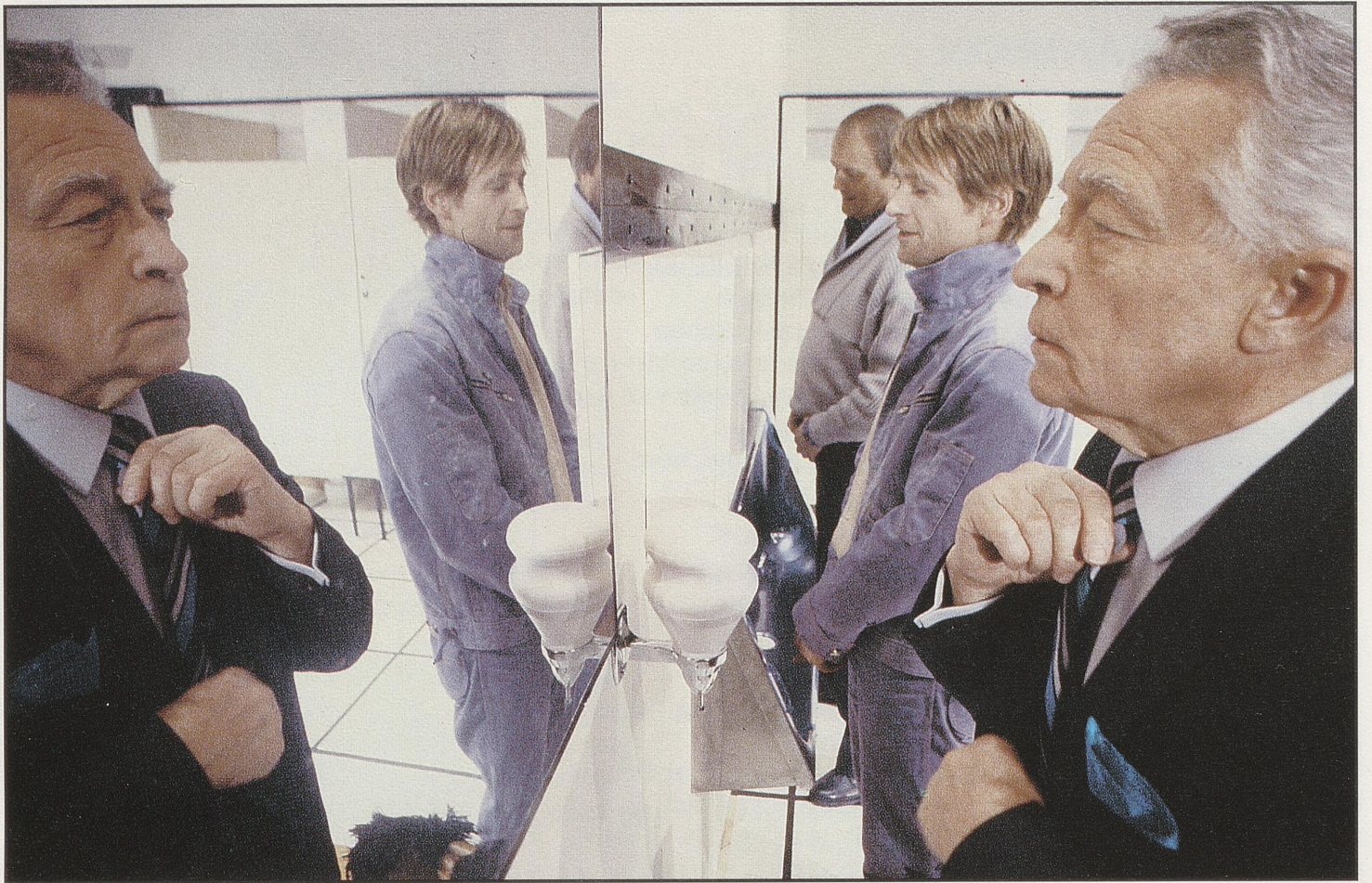

GARD ØYEN

— Jeg får såkalt «hetta» bare jeg kommer i en bilkø inne i en tunnel. Det behøver slett ikke å være en lang tunnel.

Jeg begynner å kaldsvette i hendene, får en uimotståelig trang til å krabbe ut av bilen og nå ut i dagslyset fortrest mulig. En voldsom ulystfølelse! Jeg har heldigvis ikke opplevd denne følelsen så mange ganger, fordi jeg alltid prøver å unngå veier som jeg vet har tunneller. Undergangen ved Smedstadkrysset f.eks. — den skyr jeg som pesten. Kan merke ulysten på lang avstand. Huff!

Foran fra venstre: Leif Juster og Rønnaug Alten. Bak: Sverre Bentzen og Sidsel Ryen.

AMORS PILER - ruster ikke

er teatrets store høstsuksess på hovedscenen med Rønnaug Alten og Leif Juster som to tilårskomne mennesker, som blir forelsket i hverandre. «Elskov er uten alder» skrev Aftenposten og roste forestillingen.

«Lynet slår ned. Amours piler rammer, kort sagt — dønn forelskelse, og det gjensidig! Rønnaug Alten utfolder seg storartet. — Leif Juster fremstår slik vi vet han kan. Og når det gjelder latter, så spør om han noen gang har hatt oss i sin makt som i spillet med bena. Gå og se selv!»

Dagbladet: «Hva er det som gjør de to gamle stabeisenes henførte kurtise i en moderne skinnssofa så morsom og nesten skimrende poetisk? Den hadde nok blitt i søtteste laget hvis det ikke hadde vært for to skuespillere som kan sitt fag og

mestrer komediespill av den gamle skole. Leif Juster og Rønnaug Alten bærer lystspillet trygt og lunt i havn.»

«Trivelig teater» rubriserte VG og skrev: «Replikkene flyter ubesværet og får plutselig den lille vrien som får latteren til å boble. Enkel moro er det, uanstrengt underholdning i en stil og med skuespillere man trives med.»

Men også de øvrige rollehavende har fått mange superlativer: Sidsel Ryen og Sverre Bentzen som ekteparet med utpreget interesse for moderne kunst og Sissel Sellæg og Arne Aas som slett ikke har det så lett i sitt ekteskap. Den varme, festlige komedien har Per Theodor Haugen satt elegant og morsomt iscene med fin og riktig utnyttelse av komediens mange muntre situasjoner.

«HELLIGTREKONGERSAFTEN»

av William Shakespeare har førjulspremiere på Centralteatret i Kirsten Sørlies regi og med Unni Walstad som ansvarlig for både scenografien og kostymene.

«HELLIGTREKONGERSAFTEN» er et av Shakespeares mest glitrende lystspill — breddfullt av poesi, burlesk humor, poetiske scener og med erotiske over- og undertoner som har gjort stykket til et av verdensdramatikkenes mest populære.

Det handler i korte trekk om hertug Orsino, som elsker grevinne Olivia. Men grevinnen vil slett ikke innlate seg med noen mann. Shakespeare slipper imidlertid den unge Viola inn på scenen forkledd som mann. Og da svekkes grevinnens motstandskraft. Viola på sin side drømmer bare om hertugen, men må gå den tunge og bitre vei som hans elskovssendebud til en annen.

Først langt om lenge, når hun etter fantastiske omveier i kjønnets grenseområder frem til kjærlighetens mål.

En annen av de viktigste personene i «HELLIGTREKONGERSAFTEN» er Malvolio, som elsker sin herskerinne grevinne Olivia og faktisk tror hun gjengjelder hans følelser. Men kjærligheten er til sine tider grusom, og til slutt blir Malvolio stående igjen som den største av alle kjærlighetens narrer.

Som Malvolio møter vi Helge Reiss. Rollen som Viola skal spilles av Beate Eriksen og Narren av Tom Tellefsen.

På den øvrige, lange rollelisten finner vi Unni Evjen som Olivia, Ivar Nørve som hertug Orsino, Sven Nordin som Sebastian, Violas tvilingbror og Gard Øyen som Antonio, Sebastians venn. Sverre Holm skal spille Tobias Hikkens rolle, Nils Vogt Andreas Blekneb, Marit Syversen er Olivias terne, Maria. Finn Schau er både sjøkaptein og tjeneren Fabian. Kirsten Sørlie bruker André Bjerkes gjendiktning, og Magne Amdahl har komponert den nødvendige musikken.

DUKKETEATRET PÅ FROGNER:

«SKJØNNHETEN OG DYRET»

«Skjønnheten og dyret» er bygget over det kjente europeiske eventyret av samme navn. Det har røtter helt tilbake til den greske myten om Amor og Psyke (om åndens og kjærlighetens gud). Kvitebjørn Kong Valemon og Østenfor sol og vestenfor måne er andre varianter over samme tema. Den yngste av tre søstre, Bellinda, gir seg selv frivillig til Dyret for å befri sin far (kjøpmannen)

fra døden. Bellinda lytter til drømmenes språk og stoler på drømmen som veiviser. Hun makter å løse de oppgaver hun blir stilt overfor på den «riktige» måten. Dyret forvandles til prins, og de blir begge befridd fra det fangenskap de har levet i. I likhet med flere andre eventyr handler «Skjønnheten og dyret» om å bli voksen, modnes til å handle selvstendig, til å bli et fritt tenkende menneske. Det handler om trofasthet og ærlighet, men som alltid i eventyr: uten moraliserende pekefinger.

«Skjønnheten og dyret» blir ingen tradisjonell eventyrforestilling.

Tone Ringen har dramatisert teksten for dukketeater i en språkmessig stilisert form, enkelhet preger også valget av lydbilde. Dette er gjort for å fremheve eventyrets symbolske og poetiske side. Av samme grunn er deler av teksten gjort om til sungne partier, altså noe i retning av syngespill, eller 1. stadium på vei til opera med dukker.

Scenograf og dukkespiller Tatjana Zaitzow fra Petrusjkateatret er gjest på Dukketeatret for første gang. Hun har ansvar for såvel dukker som scenografi. Til sine figurer og scenebilder har hun lånt trekk fra gotikkens naive og følsomme uttrykk.

Vakkert og hemmelighetsfullt er det.

De som spiller med er Kjersti Germeten, Stein Kiran, Ragnhild Wang, Knut Wiulsrød, Anne Lise Ruud og Per Skjølvsvik.

Bak regien står en av de mest fremtredende dukketeater-instruktører vi har, Karel Hlavaty. Musikken har Magne Amdahl komponert.

«KARLSSON PÅ TAKET»

er Oslo Nye Teaters store barneforestilling i høst. Den er bygget på Astrid Lindgrens berømte bok, som tusener på tusener av barn — og foreldre med — kjenner ut og inn.

«KARLSSON PÅ TAKET» handler selvfølgelig om Karlsson, som bor i et lite grønt hus på taket i en leiegård, der familien Svantesson lever sitt liv i leiligheten i tredje etasje. Mye moro og spenning forekommer med Lillebror og Karlsson og andre med- og motspillere i en broget forsamling. Er det en barneforestilling alle unger skal se, så må det være «KARLSSON PÅ TAKET». Nå kommer den altså på Oslo Nye i Sigve Bøes regi. Per Chr. Ellefsen spiller tittelrollen. Bentine Holm og Ulf Wengård er mamma og pappa Svantesson.

OSLO NYE TEATERS PERSONALE

ADMINISTRASJON:

Teatersjef
Intendant
Økonomidirektør:
Sekretær:
Lønningskass.:
Bokholder:
Salgs-markedssjef:
Salgssekretær:

Kontorass.:
Arkivar:

DRAMATURG:

INSTRUKTØR:

SKUESPILLERE:

Pia Borgli
Bente Børsum
Kjersti Døvingen (Perm.)
Beate Eriksen
Unni Evjen
Minken Fosheim
Kari-Ann Grønsond
Bentine Holm
Kjersti Holmen (Perm.)
Eli-Anne Linnestad
Sidsel Ryen
Aud Schønemann
Sissel Sellæg
Marit Syversen
Ingrid Vollan

MUSIKK:

Leder:
Konsulent:
Finn Eriksen
Karl Johan Helgesen
Leif Osen
Bjørn Jacobsen
Jan Henry Thoresen (Perm.)

TEKNISK ADMINISTRASJON:

Teknisk sjef:
Produksjonssjef:
Produksjonssekretær:

INSPISIENTER:

1. inspisient:
Tom Andersen
John Ellefsen

LYD:

SUFFLØRER:

Birgitta Bjørnstad
Kari-Laila Thorsen

REKVISITØRER:

Tove Solum
Helle Holberg
Aksel Mohn
Laila Hauge (attributtmaker)

PÅKLEDERE:

Leder:
Inger-Marie Christensen
Marianne Forsberg

PARYKMAKERI/FRISØRER/SMINKØRER:

Leder:
Marie Therese Cappello
Birgit Haugå
Mikkel Stølen

MALERSAL:

Leder:
Knut O. Solem
Bjørn Thomassen

DEKORATØR (fasade-vindu):

SNEKKERVERKSTED:

Leder:
Evy Holand
Birger Thurn-Paulsen

Per Theodor Haugen
Arne Christiansen
Inger Lise Bruu Heger
Marit Larsen
Reidun Asbjørnsen
Svanhild Kjærvik
Arvid Tviberg
Marit Nordli
Anne Winger
Anita Christensen
Odd Andersen
Esther Reiss
Kirsten Sørli

Sverre Bentzen
Per. Chr. Ellefsen
Knut M. Hansson
Sverre Holm
Trond Lie
Sven Nordin
Ivar Nørve
Helge Reiss
Finn Schau
Per Lillo-Stenberg
Terje Strømdahl(Perm.)
Nils Vogt
Ulf Wengård
Gard Øyen
Arne Aas

Roy Hellvin
Magne Amdahl

Per Horn
Harald Martin
Jacek Juniszewski

Bjarne Stensrud

Roger Fossum
Erling Jørgensen

Didi Stig

Liv Christensen

Sverre Norwalls

Knud Stern Møller

Hilde Dehli

Helge Paltiel

Siri Welle-Valle

SYSTUE:

Kostymesjef:
Leder:
Trude Bergh
Eva Danielsen
Solveig Høst
Birgit Johannessen
Sølvi Aarre

LYSAVDELINGEN:

Lysmestere:
Harald Haugen
Sverre Odd Horge
Espen Kreim

SCENAVIDELINGEN:

Overscenemester:
Scenemestere:

Carlos Bråten
Geir Stordal
Trond Engebretsen
Dariusz Golofit
Lasse Iversen
Bogdan Kolakowski
Willy Kreim
Edwin Lyberg

BILLETTLUKE:

Leder:
Agnes Korsen
Ida Molvik-Hansen
Grete Sjaastad
Inger Kristiansen
Astrid Hoel
Line Sundberg

GARDEROBE:

Leder:
Ebba Eikestad
Agnes Ruud

RESEPSJON:

Kjersti Bernardi
Kari Midtsjø

KANTINE:

Leder:
Unni Larsen

RENGJØRING:

Leder:
Deva Bozic
Solveig Bredesen
Helena Nesterow

VAKTMESTER:

CENTRALTEATRET:

Lysmestere:

Scenemestere:

Sceneteknikere:

Rekvisitør:
Garderobe:
Liv Sørum
Vera Åsatun
Påkleder:
Rengjøring:

DUKKETEATRET:

Dukkespillere:
Kjersti Germeten
Anne-Lise Ruud
Ragnhild Wang
Teknisk ansvarlig:
Rengjøring:

CHAT NOIR:

Scenemester:
Scenearbeider:
Lysmester:

Grethe Wang
Lise Fjeld Sannes

Tore Heldal

Finn Lewin
Bjørn Bergseth
Øivind Svarstad

Odd Terje Lyngen

Turid Sørensen

Tone Arde

Marie Selnæs

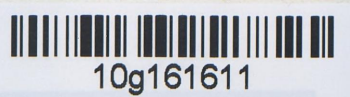
Bjørn Iversen
Dubravka Peric
Jack Christiansen

Mari Alvim
David Siebert
Trond Sætre
John-Erik Jensen
Paul J. Valderhaug
Svein André Eriksen
Morten Andersen
Ingrid Aas
Ida Nygaard
Liselotte Egeberg

Astrid Mohn
Ingrid Berg
Magnhild Christensen

Stein Kiran
Knut Wiulsrød
Per Skjølsvik
Lars Rambøl
Reidun Melbye

Lasse Arde
Lars Petter Heinrichs
Nils Magne Kjus
Per Pedersen

Følg med til aller siste akt på Grand Hotel

Hvorfor gå hjem allerede? Kvelden er jo ennå ung. Teaterforestillingen har sikkert stemt ditt sinn til munterhet og gitt mersmak på nye opplevelser.

La derfor ferden gå til et av Grand Hotels spennende serveringssteder.

Som for eksempel:

Limelight Bar

Her er miljøet hentet fra de skrå bredder, og betjeningen er kjent for sin evne til å trylle frem de mest velsmakende forfriskninger.

Åpent kl. 15.00–24.00. Lørdag kl. 16.30–24.00.

Søndag stengt.

Grand Grill

Stedet for et utsøkt måltid i fredelige omgivelser. Samtalen går uforstyrret på "Grillen", ingen musikk, og god avstand mellom bordene.

Spesialiteten er velsmakende grillretter tilberedt på åpen trekull-grill.

Åpent kl. 12.00–24.00. Lørdag kl. 17.00–24.00.

Søndag stengt. Lunsj mandag–fredag kl. 12.00–14.30.

GRAND HOTEL
KARL JOHANS GATE 31, TLF. (02) 42 93 90.